

Domovská stránka>Podanie na súd>Kde a ako>**Zákony ktorej krajiny platia?**

Zákony ktorej krajiny platia?

Francúzsko

1 Pramene platných noriem

1.1 Vnútroštátne normy

Na medzinárodné právo súkromné sa nevzťahuje žiadna kodifikácia ani osobitné právne predpisy. Väčšina zásad a kolíznych noriem je odvodená z judikatúry okrem niekoľkých, ktoré sa nachádzajú v rôznych kódexoch, a predovšetkým v Občianskom zákonníku, v závislosti od príslušnej oblasti. Obsah rôznych kódexov je dostupný na internete:

<https://www.legifrance.gouv.fr>

1.2 Mnohostranné medzinárodné dohovory

Francúzsko je viazané 24 dohovormi, ktoré boli prijaté pod záštitou Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného. Zoznam príslušných dohovorov možno nájsť na webovom sídle konferencie.

<https://www.hcch.net/fr/states/hcch-members/details1/?sid=39>

Francúzsko pristúpilo aj k ďalším mnohostranným dohovorom, ktoré sa týkajú najmä hmotnoprávných pravidiel, ako je Viedenský dohovor z roku 1980 o medzinárodnej kúpe tovaru.

Odkazy na všetky dohovory, ku ktorým Francúzsko pristúpilo, sú uvedené v databáze zmlúv a dohôd, ktorú vedie ministerstvo európskych a zahraničných vecí: <https://basedoc.diplomatie.gouv.fr/exl-php/cadcgp.php>

1.3 Hlavné dvojstranné dohovory

Francúzsko uzatvorilo mnoho dvojstranných zmlúv, pričom niektoré z nich obsahujú kolízne normy. Tieto zmluvy je takisto možné vyhľadať v uvedenej databáze.

2 Uplatňovanie kolíznych noriem

2.1 Povinnosť sudcu uplatniť kolízne normy z vlastnej iniciatívy

Procesný štatút kolíznej normy sa líši podľa toho, či dotknutí účastníci môžu alebo nemôžu voľne využívať príslušné práva, bez ohľadu na zdroj dotknutej kolíznej normy (vnútroštátne právo, európske nariadenie, medzinárodný dohovor).

Ak sa vec týka oblasti, v ktorej môžu dotknutí účastníci voľne využívať svoje práva, t. j. najmä v majetkových otázkach (zmluvy, občianska zodpovednosť, vecné práva atď.), v tom prípade sudca nie je povinný z vlastnej iniciatívy uplatniť kolíznu normu, keď žiadny z dotknutých účastníkov nepresadzuje uplatňovanie cudzieho práva. Jednoducho iba má túto možnosť, pokiaľ dotknutí účastníci nedospejú k procesnej dohode v prospech francúzskeho práva. Výzva na uplatnenie kolíznej normy teda prináleží dotknutým účastníkom.

Ak sa naopak vec týka oblasti, v ktorej nemôžu dotknutí účastníci voľne využívať svoje práva, najmä v nemajetkových otázkach (osobný štatút), v tom prípade je sudca povinný z vlastnej iniciatívy uplatniť kolíznu normu.

2.2 Spätný odkaz

Zásada spätného odkazu je v judikatúre dlhodobo uznávaná, či už ide o prvostupňový spätný odkaz (spätný odkaz na francúzske právo, ktoré sa následne uplatňuje) alebo druhostupňový spätný odkaz (spätný odkaz na právo iného štátu, v ktorom sa uznáva jeho právomoc).

V judikatúre sa pravidelne uplatňuje spätný odkaz, pokiaľ ho nevylučuje európske nariadenie alebo platný medzinárodný dohovor, a to v oblasti osobného štatútu, oblasti formálnej platnosti právnych aktov, a predovšetkým v oblasti sobášenia a závetov. V dedičských otázkach sa judikatúra v súčasnosti snaží obmedziť uplatňovanie spätného odkazu len na veci, v ktorých umožňuje zabezpečiť celistvosť dedičstva prostredníctvom uplatnenia jedného práva na hnuťelný a nehnuteľný majetok.

V judikatúre sa naopak vždy vylučovalo uplatnenie spätného odkazu v otázkach, v ktorých si dotknutí účastníci môžu voľne zvoliť rozhodné právo, ako sú majetkový režim manželov a zmluvy.

2.3 Zmena kolízneho kritéria

Zmena kolízneho kritéria sa vymedzuje ako časová kolízia právnych poriadkov z dôvodu priestorového presunu hraničného určovateľa. Problémom je zistiť, za akých podmienok sa môže uplatňovať nový právny poriadok, ktorým sa nahradí právny poriadok odvodený od predchádzajúcej situácie.

V kolíznej norme sa môžu určovať podmienky časového uplatňovania hraničného určovateľa, ktorý sa ňou ustanovuje. Napríklad v kolíznej norme vymedzenej v článku 311-14 Občianskeho zákonníka o rodičovstve sa určujú podmienky časového uplatnenia hraničného určovateľa, keďže sa v nej ustanovuje, že osobný právny poriadok matky sa musí posúdiť v deň narodenia dieťaťa.

Okrem tohto príkladu poskytuje riešenia aj judikatúra, v ktorej sa zvyčajne uplatňujú zásady francúzskeho prechodného práva, t. j. na jednej strane okamžité uplatňovanie nového právneho poriadku s budúcimi dôsledkami situácií, ku ktorým už došlo, a na druhej strane žiadna spätná účinnosť nového právneho poriadku pri hodnotení vzniku alebo zániku právneho vzťahu.

Napríklad vo veci manželstva sa nový právny poriadok okamžite uplatňuje na dôsledky manželstva, ako aj na jeho zánik. Podmienky týkajúce sa vzniku manželstva sa však aj naďalej upravujú právom, ktoré sa uplatňuje v deň jeho uzatvorenia.

Hnuťelné vecné práva sa okamžite upravujú právnym poriadkom novej situácie dotknutého majetku. Toto riešenie sa rozširuje aj na všetky konvenčné zábezpeky zriadené v cudzine. V dôsledku tejto skutočnosti stratia tieto zábezpeky akýkoľvek účinok vo Francúzku, keď sa sem majetok neskôr presunie, pretože nezodpovedajú modelom francúzskeho práva. Napríklad vedľajšia doložka ustanovená v Nemecku v prospech nemeckého veriteľa v súvislosti s majetkom, ktorý sa nachádzal v Nemecku, ale neskôr sa presunul do Francúzska, sa nemohla uplatniť vo Francúzsku, pretože predstavovala dohodu o strate práva, ktorá bola vo francúzskom práve v tom čase zakázaná.

2.4 Výnimky z obvyklého použitia kolíznych noriem

– Okamžité uplatňovanie francúzskej alebo cudzej imperatívnej normy

Francúzsky sudca môže okamžite uplatniť hmotnoprávne ustanovenia francúzskeho práva či cudzieho práva bez použitia konfliktnej metódy, ak ich možno považovať za základ imperatívnej normy. Vo francúzskom práve sa nijako nevymedzuje pojem imperatívna norma. Znamená to, že sudca rozhoduje o tejto kvalifikácii v závislosti od prípadu.

– Výhrada medzinárodného verejného poriadku

Hmotnoprávne ustanovenia cudzieho práva, ktoré sa za bežných okolností uplatňujú podľa kolíznej normy, sa takisto môžu vylúčiť, a to úplne alebo čiastočne na základe výhrady medzinárodného verejného poriadku v prospech ustanovení francúzskeho práva. Neexistuje presné vymedzenie, no z judikatúry vyplýva, že výhrada medzinárodného verejného poriadku v prvom rade zahŕňa hlavné zásady francúzskeho práva, ako je ľudská dôstojnosť, sloboda (vrátane manželskej slobody) či telesná nedotknuteľnosť osôb. Ďalej zahŕňa koncepciu, ktorá je viac pohyblivá v čase a priestore, a to imperatívne francúzske legislatívne politiky, ktorých črty sa odvíjajú od konkrétneho posúdenia sudcu.

– Výhrada obchádzania zákona

Cudzie právo možno vylúčiť aj v prípade, že jeho uplatňovanie spôsobuje obchádzanie zákona, t. j. v dôsledku zámerných postupov, ktorými sa umelo zakladá jeho právomoc namiesto práva, ktoré by sa za uplatňovalo za bežných okolností. Medzi tieto postupy môže patriť napríklad zámerná manipulácia s hraničnými určiteľmi ako s hraničnou právnou kategóriou.

– Nemožnosť určiť obsah cudzieho rozhodného práva

Francúzske právo sa takisto alternatívne uplatňuje, keď je nemožné určiť obsah cudzieho práva, ktoré je za bežných okolností rozhodné.

2.5 Zistenie obsahu cudzieho práva

Po určitom váhaní sa judikatúra ustálila – francúzskemu sudcovi, ktorý uznáva za rozhodné právo cudzie právo, prináleží, aby z vlastnej iniciatívy alebo na požiadanie dotknutého účastníka, ktorý sa naň odvoláva, vyhľadal jeho obsah s pomocou dotknutých účastníkov a prípadne osobne. Toto riešenie sa uplatňuje všeobecne, či už dotknutí účastníci môžu alebo nemôžu voľne využívať svoje práva.

3 Kolízne normy

3.1 Zmluvné záväzky a právne úkony

V závislosti od mnohostranných alebo dvojstranných zmlúv platných v spojitosti s dotknutou zmluvou, predchádzajúca kolízna norma ustanovená judikatúrou v danej veci sa uplatňuje len v prípade, že dotknutá zmluva nespadá do rozsahu pôsobnosti nariadenia ES č. 593/2008 „Rím I“ ani do rozsahu pôsobnosti Rímskeho dohovoru z roku 1980 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky, na ktorý toto nariadenie nadviazalo.

Francúzska kolízna norma, ktorá bola ustanovená judikatúrou veľmi dávno, je zákon o autonómii. Zmluva sa teda riadi právom, ktoré si zvolili dotknutí účastníci, prípadne právom štátu, s ktorým má vzťahom na okolnosti veci objektívne najužšie väzby.

Forma právnych úkonov sa riadi právom miesta, na ktorom boli uskutočnené, pokiaľ sa podľa možností dotknutí účastníci vyslovene nedohodli podriaďiť formu tohto úkonu právu, ktoré určili za rozhodné právo v danej veci.

3.2 Mimozmluvné záväzky

Rozhodné právo pre rozhodujúce skutočnosti, ku ktorým došlo pred nadobudnutím účinnosti nariadenia Rím II, je právo miesta vzniku škody, pričom sa chápe ako miesto kde škoda vznikla, alebo miesto, kde došlo ku skutočnosti, ktorá zakladá nárok na náhradu škody.

3.3 Osobný štatút, jeho aspekty týkajúce sa občianskeho štatútu (meno, bydlisko, spôsobilosť)

Podľa článku 3 ods. 3 Občianskeho zákonníka sa štatút a spôsobilosť fyzickej osoby spravujú právom štátu, ktorého je táto osoba štátnym príslušníkom (osobné právo alebo vnútroštátne právo).

Oblasť osobného práva sa však v zásade obmedzuje na otázky týkajúce sa právnej spôsobilosti fyzických osôb (nespôsobilosť na vykonávanie právnych úkonov).

Rozhodnutia o ustanovení alebo o štatúte a spôsobilosti osôb majú v zásade účinky vo Francúzsku nezávisle od akéhokoľvek nariadenia výkonu okrem prípadov, keď musia viesť k úkonom hmotnoprávneho výkonu v súvislosti s majetkom alebo k nátlaku na osoby.

Bydlisko nespadá do osobného práva, keďže nepatrí do žiadnej konkrétnej kolíznej kategórie. Spravuje sa teda rozhodným právom každej z inštitúcií, v ktorých sa berie do úvahy.

Podobne ak priezvisko nie je upravené žiadnou osobitnou kolíznou normou, rodič alebo rodičia, ktorí si želajú nahlásiť alebo pozmeniť priezvisko svojho dieťaťa, sa môžu odvolať na osobné právo, ktoré je rozhodným právom na tento účel.

Postupy uplatniteľné na zmenu krstného mena sa spravujú osobným právom dotknutej osoby v súlade s článkom 3 odsekom 3 Občianskeho zákonníka vo výklady judikatúry.

3.4 Vznik vzťahu rodič – dieťa vrátane adopcie

3.4.1 Vznik vzťahu rodič – dieťa

Podľa ustanovení článku 311-14 Občianskeho zákonníka sa vznik vzťahu rodič-dieťa spravuje osobným právom matky v deň narodenia dieťaťa. Ak matka nie je známa, spravuje sa osobným právom dieťaťa.

V článku 311-15 Občianskeho zákonníka sa však ustanovuje, že ak dieťa a jeho matka alebo otec alebo jeden z nich majú vo Francúzsku spoločný alebo oddelený obvyklý pobyt, vlastníctvo štatútu má všetky dôsledky, ktoré z neho vyplývajú podľa francúzskeho práva, a to dokonca aj vtedy, ak ostatné skutočnosti vzniku vzťahu rodič-dieťa závisia od cudzieho práva.

Podľa ustanovení článku 311-17 Občianskeho zákonníka je dobrovoľné uznanie otcovstva alebo materstva platné, ak sa uskutočnilo v súlade s osobným právom jeho autora alebo s osobným právom dieťaťa.

Z ustálenej judikatúry Kasačného súdu vyplýva, že článok 311-17 sa uplatňuje na návrh na určenie neplatnosti právneho úkonu aj na úkon namietania voči uznaniu, ktoré musia byť možné v rámci práva jeho autora aj v rámci práva dieťaťa.

3.4.2 Adopcia

Podľa ustanovení článku 370-3 Občianskeho zákonníka sa podmienky osvojenia spravujú vnútroštátnym právom osvojiteľa alebo v prípade osvojenia manželmi sa spravuje právom, ktorým sa upravujú dôsledky ich zväzku. Osvojenie však nemôže byť prehlásené, ak to zakazuje vnútroštátne právo niektorého z manželov.

Osvojenie maloletého cudzieho štátneho príslušníka nemôže byť prehlásené, ak sa v jeho osobnom práve zakazuje táto inštitúcia, pokiaľ sa táto maloletá osoba nenarodila a nemá svoj obvyklý pobyt vo Francúzsku.

Bez ohľadu na rozhodné právo si osvojenie vyžaduje súhlas právneho zástupcu dieťaťa. Súhlas musí byť poskytnutý slobodne, bez akejkoľvek kompenzácie, po narodení dieťaťa a musí vychádzať z okolností osvojenia, najmä ak sa poskytuje v súvislosti s úplným osvojením, v záujme úplného a nenávratného prerušenia predchádzajúceho vzťahu medzi rodičom a dieťaťom.

Podľa ustanovení článku 370-4 Občianskeho zákonníka dôsledky osvojenia prehláseného vo Francúzsku sa odvíjajú od francúzskeho práva.

V článku 370-5 sa ustanovuje, že osvojenie právoplatne prehlásené v cudzine vytvára vo Francúzsku dôsledky úplného osvojenia, ak úplne a nenávratne prerušuje predchádzajúci vzťah medzi rodičom a dieťaťom. V opačnom prípade vytvára dôsledky pestúnskej starostlivosti. Môže sa premeniť na úplné osvojenie, ak sa poskytne požadovaný súhlas vyslovene a s plným vedomím o skutočnostiach.

3.5 Manželstvo, nemanželské páry, partnerstvá, rozvod, súdna rozluka, vyživovacia povinnosť

3.5.1 Manželstvo

Kolízne normy sú ustanovené v článku 202-1 a 202-2 Občianskeho zákonníka (kodifikácia a úprava judikatúry).

Podľa ustanovení článku 202-1 prvý pododsek vyžadované vlastnosti a podmienky, ktoré umožňujú uzavrieť manželstvo, sú spravované v súvislosti s každým z manželov jeho osobným právom. Bez ohľadu na rozhodné osobné právo je na uzavretie manželstva nutný súhlas obidvoch manželov podľa podmienok ustanovených vo francúzskom práve v článku 120 a 180 Občianskeho zákonníka.

V druhom odseku sa okrem toho ustanovuje, že dve osoby rovnakého pohlavia môžu uzavrieť manželstvo, pokiaľ to umožňuje osobné právo najmenej jednej z nich, a to buď právo štátu, na ktorého území má svoje bydlisko alebo svoj pobyt. Kasačný súd mal možnosť potvrdiť vo výnose z 28. januára 2015, že tento druhý odsek článku 202-1 Občianskeho zákonníka sa má čítať ako ustanovenie, ktoré zabezpečuje alternatívne uplatnenie francúzskeho práva ako výhradu medzinárodného verejného poriadku. Cudzie právo, ktoré sa za bežných okolností uplatňuje ako osobné právo jedného z manželov, keď zakazuje manželstvo medzi osobami rovnakého pohlavia, sa teda musí čiastočne vylúčiť, pretože protirečí konkrétnej francúzskej legislatívnej politike (pozri vyššie v súvislosti s výhradou verejného poriadku).

Uplatňovanie týchto ustanovení sa však prejavilo ako citlivé v prípade, keď je Francúzsko viazané s cudzím štátom dvojstrannou dohodou (prípady Alžírsko, Kambodža, Kosova, Laos, Macedónsko, Maroko, Čiernej Hory, Poľsko, Srbsko, Slovinsko a Tunisko), ktorých ustanovenia sa v manželských otázkach odvolávajú len na osobné právo manželov pri hodnotení základných podmienok vyžadovaných na uzavretie manželstva, pričom v tomto práve sa zakazuje manželstvo medzi osobami rovnakého pohlavia. Právna situácia týchto osôb však už medzitým bola spresnená v rozsudku Kasačného súdu z 28. januára 2015 (odvolanie č. 13-50.059), v ktorom sa vylúčilo marocké právo určené za rozhodné právo v dohovore medzi Francúzskom a Marokom, pričom sa uplatnil článok 4 tohto dohovoru, v ktorom sa spresňuje, že právo jedného z dvoch štátov určených v dohovore môžu súdy druhého štátu vylúčiť, ak je v očividnom nesúlade s verejným poriadkom, čo platí, keďže najmenej v súvislosti s jedným z manželov osobné právo alebo právo štátu, na ktorého území má svoje bydlisko alebo pobyt, umožňuje uzavrieť manželstvo medzi osobami rovnakého pohlavia.

Podľa ustanovení článku 202-1 Občianskeho zákonníka sa forma manželstva spravuje právom miesta, na ktorom sa uzatvára.

Pokiaľ ide o čisto osobné dôsledky manželstva, rozhodným právom je za bežných okolností v súlade s judikatúrou právo spoločnej štátnej príslušnosti manželov alebo právo spoločného obvyklého pobytu manželov alebo právo štátu konajúceho súdu vo Francúzsku. Majetkové dôsledky sa riadia rozhodným právom pre majetkový režim manželov alebo dedičstvo.

3.5.2 Nemanželské páry a partnerstvá

Spolžitie druhov alebo konkubinát nepodliehajú žiadnej konkrétnej kolíznej norme, keďže vo francúzskom práve zväzok medzi druhmi nespadá do osobitnej právnej kategórie, ale považuje sa za faktickú situáciu. Spravuje sa teda všeobecným záväzkovým právom. Rozhodným právom je v závislosti od veci a právnej povahy zväzku medzi druhmi rozhodné právo pre mimozmluvnú zodpovednosť, majetok alebo dedičstvo.

Na druhej strane, registrované partnerstvo podlieha osobitnej kolíznej norme ustanovenej v článku 515-5-1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej podmienky vzniku a dôsledkov registrovaného partnerstva, ako aj príčiny a dôsledky jeho zániku podliehajú hmotnoprávnym ustanoveniam štátu orgánu, ktorý ho zaregistroval.

V nariadení EÚ 2016/1104 z 24. júna 2016, ktoré sa vzťahuje na veci majetkových dôsledkov registrovaných partnerstiev, sa za kolíznú normu ustanovuje prednostne právo, ktoré si zvolia partneri (spomedzi práva ich štátnej príslušnosti, práva ich obvyklého pobytu alebo práva štátu, ktorý zaregistroval partnerstvo) a ak to nie je možné, právo štátu, podľa práva ktorého vzniklo registrované partnerstvo. Toto nariadenie sa začne uplatňovať od 29. januára 2019.

3.5.3 Rozvod a súdna rozluka

Kolízne normy zodpovedajú normám v nariadení EÚ č. 1259/2010 „Rím III“, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti rozhodného práva pre rozvod a rozluku.

Na úkony vykonané do 21. júna 2012, t. j. do dátumu nadobudnutia účinnosti tohto nariadenia, sa uplatňovala kolízna norma ustanovená v článku 309 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej sa rozvod spravoval francúzskym právom, ak mali obidvaja manželia francúzsku štátnu príslušnosť v deň začatia konania, a ak manželia nemali spoločný alebo oddelený pobyt vo Francúzsku, alebo ak manželia vo Francúzsku nemali spoločnú štátnu francúzsku príslušnosť a žiadne iné cudzie právo nemalo právomoc, zatiaľ čo francúzske súdy mali právomoc uznať rozvod.

Rodičovské práva a povinnosti

Kolízna norma týkajúca sa rodičovských práv a povinností je ustanovená v článku 15 a nasledujúcich Haagskeho dohovoru z 19. októbra 1996 o právomoci, rozhodnom práve, uznávaní, výkone a spolupráci v oblasti rodičovských práv a povinností a opatrení na ochranu detí.

Bez akéhokoľvek postupu a bez akéhokoľvek zásahu súdneho alebo správneho orgánu sa nadobúdanie alebo zánik rodičovských práv a povinností priamo zo zákona, ako aj výkon týchto rodičovských práv a povinností spravuje právom štátu, v ktorom má dieťa obvyklý pobyt.

Ak rozhoduje francúzsky orgán, v zásade uplatňuje francúzske právo. Výnimočne však môže uplatniť alebo prihliadať na právo iného štátu, s ktorým má predmetná situácia úzku väzbu.

3.5.4 Vyživovacia povinnosť

Podľa článku 15 nariadenia č. 4/2009 o vyživovacej povinnosti sa rozhodné právo veci určuje v súlade s protokolom z 23. novembra 2007 o medzinárodnom vymáhaní výživného na deti a iných členov rodiny. V zásade sa uplatňuje právo štátu obvyklého pobytu oprávnenej osoby, no dotknutí účastníci sa na základe spoločného súhlasu môžu rozhodnúť, že pre konanie, ktoré už bolo začaté, určia právo konajúceho súdu alebo niektoré z týchto práv:

- a) právo štátu štátnej príslušnosti jedného z účastníkov v čase určenia;
- b) právo štátu obvyklého pobytu jedného z účastníkov v čase určenia;
- c) právo určené účastníkmi ako rozhodné právo pre ich majetkové vzťahy alebo právo, ktoré sa skutočne uplatňuje na ich majetkové vzťahy;
- d) právo určené účastníkmi ako rozhodné právo pre ich rozvod alebo rozluku alebo právo, ktoré sa skutočne uplatňuje na ich rozvod alebo rozluku.

3.6 Majetkové vzťahy medzi manželmi

Kolízne normy Haagskeho dohovoru zo 14. marca 1978 o rozhodnom práve pre majetkový režim manželov sa uplatňujú na zosobášených manželov od 1. septembra 1992 v spojení s osobitnými upravujúcimi ustanoveniami, ktoré sú uvedené v článkoch 1397-2 až 1397-5 Občianskeho zákonníka.

V dohovore sa neustanovuje oblasť rozhodného práva, ktorá sa aj naďalej určuje podľa zásad zavedených vo francúzskej judikatúre v tejto veci. Rozhodným právom vyplývajúcim z dohovoru sa spravuje zloženie majetku manželov, práva, povinnosti a právomoci medzi manželmi počas manželstva, ako aj zánik režimu a jeho likvidácia po zániku manželstva.

Francúzske kolízne normy sa uplatňujú na manželov, ktorí boli zosobášení pred 1. septembrom 1992. Ustanovuje sa v nich, že majetkový režim manželov, či už bola uzatvorená zmluva o jeho forme alebo nie, sa spravuje právom, ktoré určili manželia pri uzatváraní manželstva, či už vyslovene alebo nevyslovene, no jednoznačným spôsobom.

Manželia, ktorí uzatvoria manželstvo alebo určia rozhodné právo pre svoj majetkový režim po 29. januári 2019, budú patriť do rozsahu pôsobnosti nariadenia (EÚ) 2016/1103 z 24. júna 2016, ktorým sa vykonáva posilnená spolupráca v oblasti právomoci, rozhodného práva a uznávania a výkonu rozhodnutí vo veciach majetkových režimov manželov

Ak nedôjde k vyslovenému alebo nevyslovenému výberu, je nutné zistiť, čo si želali dotknutí účastníci, na základe jednoduchého predpokladu, napr. predpoklad o uplatnení práva ich prvého spoločného bydliska.

3.7 Závety a dedičstvo

Ustanovenia nariadenia EÚ č. 650/2012 zo 4. júla 2012 sa uplatňujú na dedenie, ktoré sa začalo 17. augusta 2015 alebo neskôr. V článku 21 nariadenia sa za rozhodné právo vo veci celého dedičstva určuje právo štátu, v ktorom mal zosnulý obvyklý pobyt v čase smrti.

Dedenie, ktoré sa začalo pred 17. augustom 2015 sa aj naďalej spravuje francúzskymi kolíznymi normami. V týchto normách sa ustanovuje duálny systém, v ktorom sa rozdeľuje medzinárodné dedičstvo tej istej osoby na hnuiteľný majetok na jednej strane, a na jeden alebo prípadne viacero nehnuteľných majetkov na druhej strane.

Dedenie hnuiteľného majetku pokrývajúce hmotný aj nehmotný majetok sa spravuje právom posledného bydliska zosnulého.

Dedenie nehnuteľného majetku sa spravuje právom štátu, v ktorom sa nehnuteľnosť nachádza, no francúzske súdy môžu napriek tomu uplatniť francúzske právo prostredníctvom uplatnenia spätného odkazu v prípade, že umožňuje zabezpečiť celistvosť dedičstva uplatnením rovnakého práva na hnuiteľný aj nehnuteľný majetok (pozri vyššie).

Rozhodným právom pre dedenie zo zákona určeným v súlade s uvedenými kolíznymi normami sa spravujú aj základné podmienky a dôsledky dedenia zo závetu alebo na základe zmluvy. Podmienky o forme závetov však vychádzajú z Haagskeho dohovoru z 5. októbra 1961, pričom jeho ustanovenia sa uplatňujú od 19. novembra 1967.

Francúzsko je okrem toho viazané Washingtonským dohovorom z 26. septembra 1973, ktoré platí od 1. decembra 1994, a podľa ktorého všetky závety vystavené vo formách predpísaných v dohovore sa musia uznať ako platné v danej forme vo všetkých štátoch dohovoru.

3.8 Nehnuteľnosti

Podľa článku 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa všetky nehnuteľnosti, ako aj všetky príslušné vecné práva spravujú právom štátu, v ktorom sa nachádzajú.

3.9 Platobná neschopnosť

Mimo rozsahu pôsobnosti nariadenia EÚ č. 1346/2000 a č. 2015/848 sa v judikatúre vždy poskytovala možnosť začať voči dlžníkovi spoločné konanie vo Francúzsku, ak má vo Francúzsku sídlo alebo jednu zo svojich organizácií. To isté platí pre francúzskych veriteľov na základe privilégia súdnej právomoci, ktoré sa uvádza v článku 14 Občianskeho zákonníka.

Rozhodným právom pre konanie začaté vo Francúzsku je nutne francúzske právo, ktorým sa spravujú podmienky začatia, postupu konania, ako aj jeho dôsledky, a najmä vymožitelnosť zábezpeiek. Všetci veritelia, dokonca aj veritelia, ktorí sídlia mimo Francúzska, môžu podať žalobu. Takto začaté francúzske konanie v zásade pokrýva celý majetok dlžníka vrátane majetku, ktorý sa nachádza v cudzine, pod očívidnou podmienkou, že rozhodnutia Francúzska sa v cudzine uznávajú.

Spoločné konanie začaté v cudzine nadobudne účinnosť vo Francúzsku, pokiaľ sa vo Francúzsku nezačalo žiadne iné konanie, a to prostredníctvom doložky vykonateľnosti rozhodnutí prijatých v cudzine.

Posledná aktualizácia: 17/12/2020

Obsah pôvodných vnútroštátnych jazykových verzií na tejto webovej lokalite spravujú príslušné kontaktné body EJS. Preklady týchto textov zabezpečila Európska komisia. V prekladoch preto ešte môžu chýbať možné úpravy pôvodných textov, ktoré neskôr vykoná príslušný štátny orgán členského štátu.

Európska justičná sieť pre občianske a obchodné veci ani Európska komisia nenesú žiadnu zodpovednosť ani inak neručia za informácie alebo údaje, ktoré tento dokument obsahuje alebo na ktoré odkazuje. Právne normy v oblasti autorských práv členského štátu zodpovedných za túto stránku nájdete v právnom oznámení.